

Beijing (dag 9-10)

Shopping time! We kunnen toch niet met lege handen thuis komen en besluiten om één der voornaamste winkelstraten namelijk Wangfujing te teisteren met onze koopjesdrang. Doch eerst gaan we langs de Silk Market, een winkelcentrum gemakkelijk te bereiken, de uitgang van de metro ligt in het centrum zelf. Wim geeft ons wat tips over de verkoopmethodes, soms kan je afbieden tot je aan 10% zit van de gevraagde som, een andere manier is, dat je een bepaalde som in je hoofd hebt die je wilt betalen, soms betaal je wel iets te veel, doch je koopt wat je graag hebt en dit aan de prijs die je er wil voor geven.

Ten aanval. Er zijn vier verdiepingen, elk verdiep is onderverdeeld in diverse gangen met aan de zijkanten allemaal hokjes van drie op drie meter. Hier wordt de koopwaar uitgesteld. De verkoopstertjes zijn als bezige bijtjes, ze roepen om je aandacht en als je wat te lang blijft staan sleuren ze je mee. Véronique ontpopt zich tot een krak in het afdingen en is dus niet heel graag gezien. Haar tactiek is de volgende, je biedt zo laag en wacht op een reactie, als de verkoopster het wenen nabij is en bijna groen uitslaat, dan zit je op de juiste prijs.

Ik laat me even doen en wordt aan de arm getrokken en ze laat hem niet meer los. Een korte broek kan ik nog wel gebruiken. De maat wordt genomen. Of ik mijn "little Boeddha" even wil intrekken? Ik hoop dat ze mijn buikje bedoelde... nog een T-shirtje misschien, in euro betalen mag ook, geen probleem. Er was zelfs een verkoopster die het op mijn judobeertje gemunt had, in het Frans (normaal is het allemaal in de Engelse taal) wou ze het zelfs ruilen voor een T-shirt.

Nonkel Jos kent er ook wat van, op een bepaald moment zie ik dat hij een paar sokken naar het hoofd geslingerd krijgt, je kunt nu wel afdingen, maar vragen hoeveel Yuan ze nog opleggen als je vijf paar neemt dat is te veel van het goede. Hoewel, hij spreekt een prijs af voor vijf petjes (met het logo van de O.S.) een andere verkoopster ziet dit en biedt tien petjes voor deze prijs. Jos gaat dus buiten met ... vijftien petjes, voor dezelfde prijs natuurlijk.

Op naar Wangfujing (te vergelijken met de Meir, doch tweemaal zo breed en driemaal zo proper). Hier bevinden zich prachtige winkels. Als je iets koopt gaat het als volgt, je kiest bv. een hemd, de verkoopster noteert de code en de prijs op een briefje (in drievoud). Je gaat langs de kassa en betaalt, ze houden één exemplaar en je gaat met de overige naar de verkoopster. Deze geeft je het hemd in ruil tegen het originele briefje. Je houdt het derde exemplaar als bewijs van betaling.

We kunnen het niet laten een "Olympic store" binnen te wippen. Hier is alles wat met de Olympische Spelen te maken heeft, te verkrijgen. Onze interesse gaat natuurlijk uit naar de vijf mascottes, namelijk Huan Huan, Ni Ni, Ying Ying, Bei Bei en Jing Jing (zeker door een stotteraar uitgevonden die namen) die je in heel Beijing kan bewonderen. Het zijn zomaar geen poppetjes, alles in China heeft een betekenis. Huan Huan (rode kleur) staat voor alle balspellen, Ni Ni (groene kleur) is lenig en staat voor turnen, Ying Ying (gele kleur) is snel als een hinde en vertegenwoordigt atletiek, Bei Bei (blauwe kleur) vertegenwoordigt alles wat met water te maken heeft (zwemmen, waterpolo, enz.) en Jing Jing (zwarte kleur) staat voor kracht en is ook een atleet. Ze hebben nog andere betekenissen (Jing Jing = zwart/wit = panda) doch dit zou ons te veel afleiden.

In Lissabon was het er niet van gekomen, doch ditmaal zou Marijntje een theepot meebrengen voor grootmoeder. Daar Patrick niet de man is om te gaan winkelen ga ik mee. Een heel set met ondertasjes en kopjes erbij. Neen, alleen een theepot. De verkoopster moet het even gaan vragen. Ok het mag, nu de prijs nog, veel gaat er niet af, doch beter iets dan niets. Ze gaan hem inpakken, doch wij moeten eerst mee naar boven, drie verdiepingen hoog (kijk rustig rond, een verkooptruc als een ander, doch die houten wereldbol met een diameter van één meter gaat men niet toestaan als handbagage). Marijntje krijgt nog wel een geschenkje, ze kiest een klein kikkertje in jade, we zijn dus toch niet voor niets naar boven gegaan.

Wim was van plan ons een laatste avondmaal aan te bieden, doch de plannen zijn wat gewijzigd. Filip en Alf zijn niet mee gaan winkelen, je mag drie maal raden waar die heen gegaan zijn. Juist, naar het Holland Heineken Huis om bijkomende kaarten te bemachtigen voor het hockey. Ze zijn op tijd terug voor ons laatste middagmaal, in dezelfde straat van het restaurant zien we de kraampjes al staan voor

de avondmarkt. Gelukkig is deze nog niet open, want wat daar allemaal voor snacks verkocht worden is niet te geloven, gebakken slang, zeepaardjes, diverse insecten op satéstokjes, onze honger zou vlug over geweest zijn. Ik ga geen beschrijving geven van wat we voorgeschoteld kregen, doch dit was de Chinese keuken op zijn best, om u tegen te zeggen. Lang kunnen we niet nagenieten, want we moeten nog langs ons hotel om ons te verkleden en de nodige vlaggen, hoeden enz. op te halen. Vermits het stadion niet ver van het Olympisch dorp ligt, zal Ilse ons daar opwachten.

Het is een hele heksentoer om zelfs per taxi ter plaatse te geraken, de hele omgeving rond het Olympisch dorp is afgesloten. Gelukkig geraken we op tijd binnen. Veel van hockey kennen we niet, doch alleen de sfeer maakt het de moeite waard. De Belgen doen hun best tegen Nieuw-Zeeland, doch winst zit er niet in. Na de match maken we kennis met de ouders van één der spelers, we gaan dan ook mee op stap om de ploeg te begroeten, het is eens wat anders dan judoka's. De volgende wedstrijd is Duitsland tegen Korea, vermits we dezelfde kleuren hebben als de Duitsers, supporteren we voor...de Koreanen. Kunnen die lawaai maken, wij ook. Als dank voor onze steun bieden ze ons zelfs een drankje aan tijdens de rust. Toffe gasten die Koreanen hé!

De dag zit er weeral op, we besluiten om de bus te nemen, dit vervoermiddel hebben we nog niet uitgeprobeerd. We laten enkele overvolle exemplaren voorbij rijden, we weten toch wat te doen, iedereen wil nogmaals op de foto. Spijtig genoeg waren dit de laatste bussen (één van de redenen om nog eens terug te gaan), het zullen weer taxi's worden. Het is al laat en we moeten onze valiezen nog inpakken, een taak die we met tegenzin uitvoeren, vermits dit het einde van onze reis aankondigt.

Ze zullen ons de volgende dagen missen in het hotel waar we ons ontbijt namen. Het busje staat al klaar voor ons hotel. We nemen afscheid van Jos en Lieve, deze zetten hun reis nog voort met de trein naar Sjanghai, wij rijden met de bus richting luchthaven. Hier moeten we spijtig genoeg onze gids Wim achterlaten, ik denk niet dat we ons kunnen voorstellen hoe de reis zou verlopen zijn zonder hem. We komen Gella nog tegen, gelukkig blijft ze wat op afstand, ze heeft namelijk juist haar bagage ontvangen, vier dagen in dezelfde klederen, leuk is anders. Vermits we nog een uurtje moeten wachten vinden we nog de tijd om onze laatste Yuans op te doen.

Elf uur vliegen is lang, doch het is te doen. Vermits we vijf uur moeten terugtellen, landen we rond drie uur in de namiddag in Heathrow. Hier moeten we nog vijf uur (ja, u leest het goed) wachten. Ik neem de tijd om na te denken welke indruk China op mij gemaakt heeft.

Als westerling is het niet gemakkelijk om je in te leven in de Chinese cultuur en hun manier van denken. De taal vormt de grootste struikelbrok, hetzelfde woord doch met een andere intonatie kan een volledig andere betekenis hebben. Er bestaan zelfs tachtigduizend tekens, gelukkig moet je er maar drie- tot zesduizend kennen om een krant te lezen! Een Chinees is fier op zijn land, om de stadions te bouwen werkten ze zestien uur per dag, wij zouden ze gek verklaren, doch voor hen is het een eer dat ze hun steentje hebben bijgedragen aan de Olympische Spelen. Eten is een sociaal gebeuren, waar veel aandacht aan besteed wordt. Er wordt ook veel aan sport gedaan, langs de straten staan soms twintig pingpongtafels, druk bezet door jong en oud. Soms krijg ik de indruk dat velen negatief praten over China, misschien om onze eigen gebreken te verbergen. Er zijn inderdaad dingen waar ik me niet akkoord mee kan verklaren, doch in een land met meer dan één miljard inwoners moet men soms minder prettige beslissingen nemen. Probeer maar eens samen te leven in één land met zesenvijftig etnische groepen, wij hebben al moeilijkheden met twee ...

Ik voelde me ook veilig, zelfs 's nachts. Op druk bezochte plaatsen is er wel veel politie, doch elders ben ik er niet veel tegengekomen. Diefstal komt weinig voor, men waarschuwt wel tegen zakkenrollers, met de komst van meer toeristen zal dit spijtig genoeg meer toenemen. De plaatselijke supermarkt hebben we ook bezocht, veel verschil met onze supermarkten is er niet, bijna alles is er te verkrijgen. (naar het schijnt zou er geen hongersnood meer zijn in China, doch dit heb ik van horen zeggen). Hoe de toestand is op het platte land kan ik u niet vertellen, ik heb het niet gezien. Op enkele jaren tijd is hun inkomen verdubbeld, meer en meer worden de grenzen opengesteld. Het is een land in opbouw, laat ons hopen dat ze zich niet voorbij hollen.

Vier jaar geleden stonden we op de Acropolis te Athene, we brachten brons mee en ik maakte kennis met Jos, Lieve, Paul, Lieve, Mil en Ria. Claire en Lieven ontvingen ons ter plaatse met open armen en zorgden voor een aangenaam verblijf. We gingen met z'n allen naar Rotterdam en brachten goud mee. In Egypte was Mohamed onze gids, Twiggy, Tinny, Albert en Greta (die steeds voor onze outfit

zorgt) alsook Véronique waren nieuwkomers. Mijn droom werd waarheid, eens voor een piramide staan, ongelooflijk. Een medaille was er spijtig genoeg niet bij maar we waren er toch om het verdriet te delen. We zagen de Finse meren en bossen en brachten een bezoekje aan Helsinki, ondertussen brachten we ook nog brons mee. In Belgrado aanschouwden we de blauwe Donau (het is te zeggen de Donau want veel blauw is er niet meer te zien), we leren Oswald kennen en we brengen nog maar eens brons mee. In Lissabon gingen we op stap in de oude stad, samen met Veerle, Mich en Eddy, doch wegens een kwetsuur geen medaille ditmaal. En zo belanden we in China met Filip en Alf, en niet te vergeten onze gids Wim. Ik ging ook eens mee de tatami op en leerde Patrick en Marijntje kennen, maar de twee personen die dit alles mogelijk maakten zijn natuurlijk Olivier en Ilse. Waarvoor ik zeg: Xié Xié (spreek uit Chié Chié = dank u)